povstal z pozemku čk. 853/3, jsou dva různé pozemky toliko omylem stejně označené.

Šetřením posud konaným nebylo zjištěno, že možnost tato jest vyloučena a že týž pozemek čk. 853/14 jest zapsán v obou knihovních vložkách. Z usnesení zemského soudu ze dne 15. ledna 1914 jde sice na jevo, že pozemek č. kat. 853/14 povstal z pozemku č. kat. 853/3 a v usnesení okresního soudu ze dne 3. října 1908 není při rozdělení parcely č. kat. 853/1 uveden dílec č. kat. 853/14, nebylo však dosud zjištěno, zdali tato parcela čk. 853/14 na knihovní mapě okresního soudu a na mapě desk zemských stejně jest zakreslena a zdali v reálním rejstříku okresního soudu jednou nebo dvakrát jest zapsána. Dlužno tedy šetření především v tomto směru doplniti a nahlédnutím v dotyčné plánky a soudní mapy zjistiti, zda parcela tato povstala z pozemku č. k. 853/3. Bude-li takto námitka odpůrců opravu knihovní navrhující obce vyvrácena, sluší zástupce jejich vyslechnouti o tom, zdali s návrhem na opravu souhlasí neb jaké další námitky snad činí, a dlužno po případném dalším šetření o návrhu znovu rozhodnouti.

V těchto směrech jest posavadní řízení, jímž se má zjistiti, zdali je tu skutečná chyba v knihovním zápisu, neúplné, pročež byl bezdůvodný rekurs zamítnut.

Bylo-li manželství rozvedeno z viny obou manželů, nelze manželce ani prozatímně cestou opatření dle §u 382. č. 8 ex. ř. povoliti výživné, jelikož toto předpokládá nárok zákonem zásadně uznaný, jakého tu ale není.

Rozsudkem ze dne 18. září 1918 G IV 57/18 bylo manželství Karla a Marie X. právoplatně rozvedeno z viny obou manželů.

Marie X. podavši dne 1. dubna 1919 pod č. Cg IV 156/19 žalobu na Karla X. o placení alimentů v obnosu 800 K měsíčně, učinila návrh po rozumu § 382. č 8 ex. ř., aby manželu jejímu uloženo bylo prozatím až do právoplatného vyřízení sporu toho platiti jí výživné ve výši žalobou požadované.

Zemský soud v Praze určil prozatimní výživné, jež žalovaný manžel žalující manželce (prozatím) platiti má, částkou 300 K měsíčně.

Rekursu žalovaného vrchní zemský soud v Praze vyhověl a usnesení soudu prvního v ten rozum změnil, že se návrh Marie X. na povolení prozatímního opatření zamítá.

Odůvodnění: Rozsudkem zemského soudu v Praze ze dne 18. září 1918 bylo právoplatně uznáno, že manželství mezi Karlem a Marií X. se rozvádí z viny obou manželů. Podle dvorního dekretu ze 4. května 1841 č. 531 sb. z. s. nepřísluší manželce z viny obou stran rozvedené zpravidla žádný nárok na slušnou výživu a zůstaveno jest pouze soudci, aby na její žádost od případu k případu přihlížeje ke všem poměrům a k důvodům slušnosti, výjimečně přiměl manžela k tomu, aby poskytoval své manželce slušnou výživu. Právo navrhovatelky na slušnou výživu v §u 91. obč. z. stanovené tedy vzhledem k ustanovení dotčeného dvor. dekretu rozsudkem ze dne 18. září 1918 zaniklo. Z § 91. obč. z. tudíž oprávněnost návrhu na zatímní alimentaci odvozovati nelze a ani §§ 108. a 117. obč. z. nemají zde místa, ponévadž spor o rozvod jest již skončen. Otázku pak, zdali tu jsou podmínky pro poskytnutí výživy dle citovaného dvor. dekretu nelze, a to ani provisorně řešiti v řízení dle §u 381. a násl. ex. ř., poněvadž by se tím předbíhal o rozhodnutí sporu zahájeného mezi stranami pro placení výživného.

Neprávem tedy vyhověno bylo návrhu Marie X. na povolení prozatímního opatření dle § 382. č. 8 ex. ř. i slušelo proto vyhověti rekursu Karla X. a změnou v odpor vzatého usnesení návrh tento zamítnouti.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 3. září 1919 R I 339/19 dovolacímu rekursu manželčině nevyhověl.

Důvody: Bylo-li manželství rozvedeno též z viny manželčiny, nepřísluší této dle zákona nárok na placení výživného. To plyne jasně z ustanovení §u 1264. obč. z. (posl. věty) a z úvodní věty dv. dekr. ze dne 4. května 1841 č. 531 sb. z. s. Mluví-li zmíněný dvorní dekret dále o tom, že manželce, jejíž manželství bylo z viny obou manželů rozvedeno, může soudce přes to k žádosti (nikoli žalobě) její přiříknouti slušné výživné, pak nejde zde o nárok zákonný, nýbrž soudcovskému uvážení jest zde pouze ponecháno, zdali v jednotlivém případě, přihlížeje ku zvláštním okolnostem jeho (stupni viny obou manželů a majetkovým poměrům jejich) nemluví důvody slušnosti proto, aby rozvedené manželce přiznáno bylo výživné.

Ježto v daném případě manželství bylo rozvedeno z viny obou manželů, nemá manželka zákonného nároku na placení výživného a nemůže se domáhati zajištění jeho prozatímním opatřením ve smyslu § 381. a násl. ex. ř., kteréž předpokládá, že se tvrdí a osvědčí nárok zákonem zásadně uznaný. Proto nelze se dovolávati též ustanovení §u 382. č. 8 ex. ř., které má na zřeteli platný aneb ve sporu ještě právoplatně nezamítnutý nárok na výživné.

Z těchto úvah jeví se usnesení soudu rekursního, na jehož důvody se ostatně poukazuje, případným a nebylo proto vyhověti dovolací stížnosti.

Soud rejstříkový zkoumá usnesení valné hromady akcionářů o volbách funkcionářů, kteří jsou předmětem zápisu do obchodního rejstříku, jen co do pravdivosti a nikoli též co do platnosti.

Při valné hromadě akcionářů akciové společnosti X. podal akcionář A protest proti volbě nových členů správní rady, jelikož prý některým akcionářům nebyly vydány legitimace k účasti na valné schůzi a mimo to prováděny byly s akciemi nepřístupné transakce. Protest ten byl valným shromážděním po prohlášení vládního komisaře zamítnut, načež volba správních radů provedena. Na opověď akciové společnosti k obchodnímu rejstříku nově zvolených správních radů byl zápis této změny ve správní radě obchodním soudem nařízen a přes návrh akcionáře A., aby se tak s ohledem na jeho protest nestalo, také proveden. Návrh A-ův byl usnesením obchodního soudu v Praze odkázán na pořad práva a to z těchto důvodů:

K opovědi firmy X. byly na základě usnesení valné hromady dne 1. června 1919 odbývané zapsány dle usnesení tohoto soudu ze dne 17. června 1919 firm 6736 změny ve správní radě jmenované firmy nastalé.

Při zkoumání opovědi, na základě jichž zápisy do obchodního rejstříku povoleny býti mají, dbáti jest soudu rejstříkovému ustanovení §u 22. naříz. min. ze dne 9. března 1863 č. 27 ř. z., dle něhož zkoumati jest, zda oprávnění žadatelovo k vymožení zápisu jest nepochybno a pravost listin, jichž k tomu cíli se opovídatel dovolává, soudním neb notářským ověřením zaručena jest. Z toho následuje, že není nutno, aby opovídatel listiny, jichž se dovolává, celé předložil, stačí zajisté, když předloženy jsou v ověřené formě výtahy z listin, pokud vztahují se k odůvodnění a ospravedlnění žádaného zápisu do obchodního rejstříku.

Z ověřeného výtahu z protokolu o valné hromadě, dne 1. června 1919 odbývané, k opovědi zpředu zmíněné připojeného vychází, že valná hromada tato byla řádně a včas dle stanov Xy svolána a k usnášení způsobilá a že volby do správní rady, o jichž zápis bylo žádáno, také byly provedeny.

Tím bylo oprávnění této X. k opovědi změn ve představenstvu prokázáno a nebylo tudíž důvodu žádaného zápisu do obchodního rejstříku odmítnouti.

Tvrdí-li navrhovatel, že předložené notářské osvědčení o valné hromadě je nesprávné a neúplné, poněvadž neobsahuje ani obsah protestu jeho ani správnou citaci odpovědi vládního komisaře a uvádí-li dále, že na tuto valnou hromadu nebyly vydány legitimace velké části držitelů akcií, že před valnou hromadou byly s akciemi provedeny různé transakce za tím účelem, aby použito bylo těchto akcií při valné hromadě k určitému účelu a že tímto způsobem zamezeno bylo zcela protiprávně, aby valné hromady účastnili se akcionáři, jimž právo hlasovací přísluší a připuštěny byly naopak osoby, které práva hlasovacího nemají, a že tudíž usnesení valné hromady této jsou neplatna, pak uvádí takové okolnosti, které jen formálním řízením průvodním mohou býti na jisto postaveny a není proto možno o těchto zřejmě sporných okolnostech v řízení nesporném rozhodnouti. Není přece účelem řízení nesporného, zjednávati stranám předpoklady pro případná sporná řízení.

Jest tudíž věcí navrhovatelovou, aby pokud usnesením valné hromady pokládá se za stížena, domáhal se nápravy pořadem práva a bylo proto z úvah předeslaných po rozumu §u 15. úv. zák. k obch. z. § 2. č. 7 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a § 56. nař. min. ze 20. září 1899 č. 175 ř. z. učiněno rozhodnutí v předu uvedené.

Vrchní zemský soud jako soud rekursní (R IV 214/19) usnesení toto z těchže důvodů potvrdil.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 23. září 1919 R I 338/19 dovolacímu rekursu A-ovu nevyhověl, pro nedostatek podmínek § 16. cís. pat., dodav: